

Nu of Nooit

**We willen geen dag meer verspillen die  
we krijgen omdat we bang zijn om  
risico's te nemen**

# Nu of Nooit

Jora Bakker

Schrijver: Jora Bakker  
ISBN: 9789464186338  
© Jora Bakker

# Het begin

‘Katie!’ hoorde ik achter me zeggen. Ik draaide me om in de drukke winkelstraat van Utrecht. Een meid met lang donkerblond haar en een bril op haar neus kwam naar me toe gelopen. Of eigenlijk bijna gerend. ‘Liza,’ zei ik met een glimlach.

We gaven elkaar snel een knuffel.

‘Aan het shoppen op je vrije dag?’ lachte Liza, en ze wees naar de twee H&M-tassen die ik vasthield.

‘Ja, daar had ik zin in,’ antwoordde ik. Het was een donderdagmiddag en vandaag was inderdaad mijn vrije dag.

‘Weet je wat ik heb gezien?’ vroeg Liza enthousiast.

‘Nou, vertel,’ zei ik.

‘Tada.’ Ze hield twee kaartjes voor mijn neus. ‘EXCLUSIEF CONCERT’ stond er met koeienletters op geschreven. ‘De nieuwe album release van Wild Things in Stairway to Heaven.’

Even hing mijn mond wagenwijd open. ‘Hoe kom je daaraan?’ riep ik ongelovig. Wild Things was mijn favoriete band, en ik ging graag naar hun optredens. Maar ja, ik werkte ook veel en kon er helaas niet altijd bij zijn. Hun muziek had mij geholpen om weer op te krabbelen nadat ik drie jaar geleden mijn vriend was verloren door een auto-ongeluk.

‘Nou, gewoon,’ lachte Liza.

‘Kom op, ik wil het weten.’ Ik gaf haar een por.

‘Met een kop koffie!’ zei Liza, en ze wees richting Mokkamore, onze favoriete koffietent in Utrecht.

‘Is goed.’

Niet veel later vonden we achterin een tafeltje voor twee met twee heerlijke grote stoelen. Ik plofte neer.

‘Zal ik je favoriete koffie halen?’ vroeg Liza.

Ik knikte.

Toen Liza de koffie had besteld, kwam ze weer terug naar ons plekje.

‘Maar je hebt nog niet geantwoord hoe je aan die kaartjes bent gekomen,’ begon ik opnieuw. Ik was eigenlijk wel erg nieuwsgierig.

‘Nou, ik heb via bepaalde kennissen wat kunnen regelen, en het is vanavond!’

‘Wat! Vanavond! OMG!’

‘Ja, en we gaan lekker samen! Het is alweer een tijd geleden,’ zei Liza, en ze gaf me een knipoog.

‘Zeker,’ zuchtte ik.

Niet veel later kwam een jonge meid met twee dampende mokken latte vanille aanzetten.

Liza en ik woonden samen in een klein appartement in het drukke centrum van Utrecht. We deelden de badkamer en woonkamer. Kort nadat ik mijn vriend verloor had Liza me gevraagd of ik bij haar kwam inwonen, zodat we samen de kosten van de huur konden delen. Mij kwam het eigenlijk wel goed uit, want ik moest het huis uit. Liza is oorspronkelijk Amerikaans en ik praat eigenlijk alleen met haar Engels als we samen zijn. Sinds zij een aantal jaren naar Nederland is verhuist en naar Utrecht is komen wonen zijn we bevriend geraakt met elkaar via een fanclub op Facebook van Wild Things.

Na onze koffie waren we rond vier uur terug in ons appartement. Ik gooide mijn twee tassen op mijn bed. Mijn kamer was groot genoeg. Er stond een tweepersoonsbed met een tv tegen de muur aan. Aan de andere kant stonden mijn lange zwarte kledingkast en mijn bureau met computer. Er hing een boekenplank aan de muur met een paar boeken erop.

Toen ik even op mijn bed plofte, hoorde ik een klop. ‘Kom maar,’ riep ik.

De deur ging meteen open, en Liza stond in de deuropening. ‘Ik maak zo even een snelle pasta,’ zei ze. ‘Zullen we daarna richting de Stairway gaan?’

‘O ja, goed idee. Lekker op tijd.’

‘En kleed je leuk aan.’ Ze gaf me een knipoog.

Ik lachte. ‘Natuurlijk.’

Toen Liza weer verdwenen was, sprong ik op van mijn bed en liep naar mijn kledingkast. Wat zou ik aandoen voor dit concert van mijn favoriete band? Ik hield van rokjes met een leuke top erboven, maar jurkjes vond ik ook erg leuk. Ik liet mijn blik vallen op mijn NIKKIE-rokje en het bijpassende truitje. Toen wist ik het. Dat werd mijn outfit vanavond!

‘Wauw, Katie, je ziet er zo blits en top uit!’ riep Liza toen we om halfzes richting de Stairway to Heaven wandelden.

Ik had mijn dikke zwarte winterjas aan, met daaronder mijn zwarte laarzen. ‘Dank je. Ik dacht: ik doe dit aan,’ antwoordde ik.

Diep vanbinnen was ik wel een beetje nerveus vanwege het concert. Je wist nooit wat er ging gebeuren tussen de fans. De meeste waren wel aardig, maar niet allemaal. Ook waren er weleens duw- en trekpartijen als de deuren opengingen. Liza en ik wisten er altijd tussendoor te kruipen en renden dan gauw naar het podium toe.

‘Ik hoop maar niet dat er fans staan die we niet mogen,’ zei Liza.

‘Nee, ik hoop dat ook niet.’ Mijn gedachten gingen naar de band, en dan met name naar de drummer. Alex. Op de een of andere manier was Alex mijn favoriete bandlid. We hadden ze nog nooit ontmoet, maar we hadden ze wel veel live gezien. Hij had iets.

Na tien minuten kwamen we bij Stairway to Heaven. Tot onze grote verbazing was het nog rustig. ‘Kom, we gaan bij de deur staan,’ zei Liza enthousiast. Daar stonden twee grote bodyguards, kerels met wie je echt geen ruzie moest maken.

Ik glimlachte. We waren gelukkig de eerste fans.

‘Hoi!’ zei Liza tegen de bodyguards.

‘Zo, jullie zijn op tijd,’ antwoordde een van de mannen.

‘Ja, we moeten nog twee uur wachten voordat we naar binnen mogen, maar we zijn liever op tijd.’

‘Nou, dan hebben we gezelschap,’ zei de andere man.

Ik glimlachte. ‘Jazeker.’

Liza keek naar me. ‘We staan vooraan!’ zei ze, en ze gaf me spontaan een knuffel.

Twee uur later kregen we gezelschap van een menigte fans. ‘Oké, dames, rustig aan!’ hoorden we de beveiligingsmannen zeggen. De deuren gingen langzaam open.

Ineens werd ik door iemand tegen de deuren geduwd.

‘Niet duwen!’ hoorde ik een van de mannen roepen, maar er werd alleen maar meer geduwd. Voor ik het wist lag ik languit op de grond voor de deur. ‘Wacht!’ hoorde ik iemand roepen, en voordat ik het wist, werd ik omhooggevisst door twee mannen.

‘Ga maar rustig lopen,’ zei een van de beveiligingsmannen tegen me.

Ik knikte en liep voorzichtig naar Liza toe, die een stukje verderop stond. Ze liet haar kaartjes zien, en daarna renden we naar het kleine podium. We stonden vooraan, in het midden. Ik zou iedereen goed kunnen zien, en vooral de drummer.

‘Zal ik de jassen maar even ophangen?’ stelde Liza voor.

Ik knikte. Ik gooide mijn tasje voor op het podium en trok mijn winterjas uit. Liza liep weg om onze jassen op te hangen. Ik ging breed

staan zodat niet te veel andere fans zich naast mij konden wringen. Vanuit mijn ooghoeken zag ik mensen aan komen rennen om een plekje vooraan te vinden. Stairways had een warm hart, en ik voelde me hier altijd thuis. Mijn blik ging naar boven toe, naar het balkon. Daar kon je dineren, maar het was vanavond gesloten. Opeens verschenen er twee jonge mannen op het balkon, die een blik naar beneden wierpen. Ik zag een paar blauwe ogen en kort zwart haar. Wauw! Dat was de drummer, Alex.

‘Ik ben er weer,’ zei Liza opeens, en het moment was verbroken. ‘Je kijkt geschrokken,’ zei ze.

Ik toverde een glimlach op mijn gezicht. ‘O, niks aan de hand.’

Liza keek naar boven en zag niemand meer staan. Blijkbaar was hij al weg.

Vijf minuten voor aanvang van het optreden begon de spanning toch wel toe te slaan. Mijn fanhartje begon sneller te kloppen. Vooraan bij mijn favoriete band. Mooiste en fijnste plek om te zijn.

Opeens gingen de lichten uit. Eindelijk. Een hoop gegil overal van andere fans. De intro van Wild Things is altijd hetzelfde: een mini-remix van hun populaire nummers. Het duurde maar anderhalve minuut voordat de podiumlampen zachtjes aangingen en Alex op het podium verscheen. Opnieuw gilden vele fans hard. Hij zwaaide met zijn stokjes en ging gauw achter zijn drums zitten. Toen kwamen de andere bandleden het podium op en kon het optreden beginnen.

‘Utrecht, zijn jullie er klaar voor?’ riep de zanger door de microfoon. Meteen werd er keihard gegild. Iedereen was meer dan klaar voor dit optreden.

De nummers van het nieuwe album *We life once* volgden elkaar op, en ik genoot met volle aandacht van de mannen die voor mij stonden. Halverwege het derde nummer stopte mijn blik even bij Alex. Hij keek naar mij. Ik zag een glimlach en glimlachte terug. Toen voelde ik iets vanbinnen. Iets warm. Geen idee wat het betekende. We bleven de rest van het nummer naar elkaar glimlachen.

‘God, ze zijn zo leuk, hè?’ gilde Liza naast mij toen het nummer was afgelopen.

‘Ja, echt leuk! Bedankt dat ik mee mocht vanavond!’ gilde ik terug.

De rest van het uur ging eigenlijk heel snel voorbij, en voordat we het wisten was het optreden alweer afgelopen. De mannen liepen het podium af.

‘Geweldig nieuw album, hè?’ zei Liza tegen me.



Ik knikte. 'Ontzettend mooi, en de nummers zijn zo goed!' Ik stond met mijn rug tegen het podium aan, en opeens voelde ik iets houterigs op mijn schouder. Ik draaide me om en keek recht in het gezicht van Alex.

'A-Alex...' stotterde ik.

'Hé, ik dacht: misschien wil je deze wel,' zei hij tegen me. Zijn haren waren nat van het zweet. Hij had twee drumstokjes in zijn handen.

'O ja...' zei ik.

'Hier.' Hij gaf ze aan me.

Liza stootte me aan, maar ik negeerde haar.

'Zie ik je straks even?' vroeg hij.

'Eh...' Ik keek naar Liza.

Ze stootte me opnieuw aan.

'Natuurlijk,' zei ik gauw.

'Goed, tot straks,' zei Alex, en hij draaide zich om en verliet het podium.

Ik bleef achter met de twee drumstokjes in mijn handen. Wat was er zojuist gebeurd?

Liza en ik stonden bij de bar van Stairways. Het was inmiddels kwart over elf, en de meeste fans waren al weg. We wilden nog wat drinken, ook al moest ik de volgende dag om zes uur eruit, en had bovendien ik tegen Alex gezegd dat ik hem nog zou zien. Geen idee wanneer. Liza en ik hadden allebei een wit wijntje voor onze neus staan.

'Wauw, en je hebt de drumstokjes,' zei Liza. Ze wees naar de stokjes, die ik nog stevig in mijn rechterhand had.

'Ja! Echt blij dat hij ze me heeft gegeven, maar ik snap eigenlijk niet waarom.'

'Nou, ik weet wel waarom,' zei opeens een stem achter me.

Ik draaide me om en keek recht in het gezicht van Alex. Zijn korte zwarte haren waren nat, maar niet meer van het zweet, en hij had een joggingbroek en een zwart shirt aan. Blijkbaar hadden de mannen even gedoucht voordat ze de fans gingen begroeten.

'Nou, vertel,' zei ik, en ik keek hem aan.

'Je hebt iets... Geen idee wat, maar je hebt iets,' begon hij.

Ik lachte. 'Ik heb iets? Je bedoelt: ik ben een fan.' Snel nam ik een slokje wijn.

'Ook dat, maar op de een of andere manier... Ik weet niet zo goed hoe ik het moet uitleggen.' Hij lachte. O, die glimlach op zijn gezicht.

'Alex, mag ik met je op de foto?' hoorde ik een fan vragen.

Alex draaide zich om. 'Ja, natuurlijk.' Hij keek naar me en zei: 'Ik kom zo terug.' Vervolgens liep hij even weg om met een paar fans op de foto te gaan.

'Nou, dat was je korte gesprek met Alex,' lachte Liza.

'Kort maar raar,' zei ik met een zucht.

'Katie, bijna het hele optreden hebben jullie naar elkaar gelachen. Ik denk dat hij je leuk vindt.'

'Wat, hij mij? Nee joh! Alex niet. Hij is een flirt bij iedere fan,' zei ik snel. 'En trouwens, ik weet niet of ik het wel aankan, weer een date met een jongen.'

'Dan is er maar één manier om daarachter te komen,' hoorde ik Alex zeggen achter mij.

Ik draaide me om.

'Ga morgen op een date met mij,' zei hij tegen me. 'Hier in Utrecht.' Mijn mond ging wagenwijd open. 'Eh,' zei ik met een snelle blik naar Liza.

'Doe het,' moedigde ze me aan.

Ik keek weer naar Alex.

'Ik eet je niet op hoor,' lachte hij.

'Ik ga naar de wc en kom terug met het antwoord,' zei ik. Ik sprong op van de stoel en rende naar achteren.

Op de wc piekerde ik over de vraag. Ja zeggen tegen een date met de drummer van Wild Things? Het was al ruim drie jaar geleden dat ik mijn vriend had verloren, en voor het eerst vroeg iemand mij weer mee. Het idee om opnieuw een dierbaar iemand te verliezen maakte me bang.

Ik hoorde dat er twee meiden binnen kwamen wandelen, druk kletsend met elkaar. 'Oh my God, die drummer is zo knap! Ik hoorde dat hij vrijgezel is,' zei een van hen.

'Misschien kunnen we hem vragen of hij morgen een rondleiding door Utrecht wil,' zei de andere.

Mijn jaloezie begon te groeien. Nu besepte ik wat mijn antwoord op Alex' vraag zou zijn. Ik sprong op van de wc, deed de deur open en rende weer terug. Gelukkig stonden Alex en Liza nog steeds met elkaar te kletsen.

'Je hebt een antwoord, Katie?' vroeg Alex nieuwsgierig.

Ik knikte. 'Ja, ik wil met je op een date morgen,' zei ik met een glimlach. Het leven was te kort om een afspraakje met de drummer van Wild Things te weigeren.

# De date

En toen werd ik opeens wakker van een trillend geluid naast me. 'Niet nu!' mompelde ik, en ik draaide me om in bed. Eén oog ging open. Ik zag dat het zes uur was. Ik kreunde. Het was alweer de volgende dag. Mijn vrije donderdag snel voorbijgegaan. En als kers op de taart had Liza mij verrast met een concert van Wild Things. Wat een avond. Een avond waarop we samen vooraan stonden bij Wild Things en Alex. O, Alex, die mijn hoofd op hol had gejaagd. Ik had de drumstokjes van hem gekregen. En een gesprek met hem gevoerd, waaruit een afspraakje voor vandaag was voortgekomen.

Opnieuw gingen mijn ogen open, en ik zag dat het alweer kwart over zes was. 'Shit, ik moet er nu echt uit,' zei ik hardop. Ik sloeg mijn dekens van me af en sprong uit bed. Het was nog donker. Snel opende ik mijn kledingkast, pakte mijn zusterkleding van de plank en liep naar de badkamer toe. Tien minuten later kwam ik aangekleed en wel weer naar buiten. Ik deed mijn haar in een staart, pakte mijn mobiel en mijn tas, die ik vannacht had klaargezet, en liep naar de keuken toe. Snel nog even een kop koffie en een bolletje met kaas voordat ik naar het werk ging. Ik ging op de barkruk zitten en pakte mijn mobiel. Er stonden een paar berichten op mijn scherm. Alex en ik hadden onze nummers uitgewisseld.

Om elf uur was ik klaar met werken. Ik hing mijn sleutels op in ons zorgkantoor. 'Tot maandag!' zei ik tegen mijn collega's.

'Tot maandag!' antwoordde Jessica.

Ik draaide me om en verliet het kantoor. Beneden stond mijn fiets. Ik had nog een uur de tijd om me op te frissen voordat Alex mij kwam ophalen. Liza moest helaas de hele dag werken. Ze vond het jammer dat ze er niet bij was als Alex arriveerde.

Ik stapte op mijn fiets en reed naar huis. Mijn werk was gelukkig midden in de stad, en ik was binnen vijf minuten thuis. Toen ik boven in ons appartement kwam, liep ik meteen naar mijn eigen kamer toe. Ik gooide mijn tas op het bed en liep naar mijn kledingkast. Wat moest ik aantrekken voor deze date? Ik besloot om mijn blauwe kanten jurkje aan te doen met mijn zwarte panty en zwarte laarsjes.

Een halfuur later was ik opgefrist, en mijn haren had ik los. Geen staart meer. Ik liep naar de keuken en zag dat het kwart voor twaalf

was. Nog een kwartier. En ik moest Alex gaan rondleiden door Utrecht. Ik hoopte dat we geen andere fans zouden tegenkomen. Ik was even in gedachten verzonken en schrok op van de deurbel. Ik keek weer naar de klok. Het was tien voor twaalf. Dat zou Alex toch niet zijn? Met lichte hartkloppingen liep ik naar de deur toe. Ik keek door het kijkgaatje en zag inderdaad Alex staan met zijn mooie zwarte haren. Hij had iets in zijn handen, waar wat kon ik niet goed zien. Ik pakte de deurklink vast en deed voorzichtig open.

‘Hé,’ zei ik een beetje zenuwachtig.

‘Hé Katie, wat zie je er mooi uit,’ begon hij.

Meteen voelde ik mijn wangen rood worden. ‘Dank je, en kom verder.’ Ik hield de deur open, en Alex stapte binnen. Ik deed de deur weer dicht en liep achter hem aan naar onze woonkamer.

‘Mooie plek om te wonen hier,’ zei Alex.

‘Ja, vind ik zelf ook.’

Alex draaide zich om en keek me aan. ‘Kijk eens, voor jou,’ zei hij, en hij gaf me een bosje bloemen. Ze waren erg mooi en kleurvol.

‘Wauw, dank je,’ zei ik opnieuw.

‘Dit is de tweede keer dat je bloost,’ merkte Alex op.

‘Ja, ik weet het.’ Ik pakte de bloemen aan en liep snel naar de keuken om een vaas te zoeken.

‘Bedankt,’ zei Alex toen ik hem tien minuten later een kop koffie gaf. We hadden besloten om eerst nog wat te drinken en daarna de stad in te duiken. ‘Heb je zelf ook?’ vroeg hij aan mij.

‘Ja, bijna,’ zei ik met een lach, en ik liep snel terug naar de keuken. Ik had voor mezelf ook een bak koffie gemaakt. Met mijn kop liep ik naar de bank, waar Alex zat.

Hij had inmiddels zijn jas uitgedaan en keek nieuwsgierig door onze woonkamer heen. ‘Ik had eigenlijk een Wild Things-huis verwacht,’ lachte hij.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee joh... Alhoewel, we hebben in de keuken een aantal livefoto’s hangen in een lijst boven het fornuis.’

‘Cool! Vond je het overigens leuk gisteren? En wat vond je van ons nieuwe album?’

Ik keek hem aan. ‘Echt een toffe cd! De nummers zijn heel herkenbaar!’ Snel nam ik een slok koffie.

‘Goed om te horen. Morgen komt de cd officieel uit, en dan gaan we grotere clubs en arena’s doen,’ vertelde Alex.

‘Gaaf! Ik kom zeker een keer kijken. Als het in Nederland is dan.’

‘Ik wilde net vragen of je dan kwam kijken,’ zei hij met een knipoog. ‘Nou vraag ik me af...’ begon ik. Ik draaide wat op de bank, schoof mijn voeten onder mijn billen en vouwde mijn handen om mijn koffiemok heen.

‘Ja, vraag maar.’ Alex nam een paar slokken van zijn koffie.

‘Waarom mij? Waarom heb je me die stokjes gegeven? Dat wilde ik gisteren al vragen, maar het is er niet van gekomen. Ik was blijkbaar iets te nerveus.’

Alex knikte. ‘Nou, om eerlijk te zijn... Toen ik je zag staan gisteravond, voordat we opkwamen, had ik het gevoel dat ik je beter moest leren kennen.’

‘O, oké,’ kon ik alleen maar uitbrengen. Opnieuw nam ik een slok koffie, alleen deze keer iets te snel, zodat ik beetje mijn tong brandde.

‘Maar vertel eens wat over jezelf,’ zei Alex tegen me.

Ik knikte en zette mijn inmiddels lege koffiemok op de tafel voor ons.

‘Ik moet je eerlijk zeggen: dit is de eerste keer in drie jaar dat ik met een jongen alleen ben,’ begon ik.

‘O?’ vroeg Alex geïnteresseerd.

Ik slikte.

Ineens pakte hij mijn hand. ‘Je kan het vertellen.’ Hij liet mijn hand niet direct los.

Ik knikte en zuchtte. Nou daar ging ie dan. Mijn verhaal. ‘Drie jaar geleden ben ik mijn vriend verloren in een auto-ongeluk, en daarna is het een tijd bergafwaarts gegaan met me. Ik wilde niks meer, wilde niet meer leven, totdat ik een nummer van jullie hoorde op de radio. Dat heeft mij eigenlijk geholpen om weer overeind te komen en me te realiseren dat er nog meer in het leven is,’ vertelde ik met tranen in mijn ogen. Ik kon nooit mijn verhaal vertellen zonder tranen.

‘Jeetje, wat heftig!’ zei Alex. Hij had mijn hand nog steeds vast en kneep er even in. ‘Dan snap ik dat het nu even wennen is om weer met een jongen alleen te zijn.’

Ik knikte, slikte even en keek Alex in de ogen.

‘Maar wel fijn dat onze muziek je heeft geholpen om nu hier te zijn! En ja, het leven is te kort, dat zie je dan maar weer,’ zei hij.

Ik knikte. ‘Zeker, en...’ Ik keek naar zijn lege koffiemok, die nu op tafel stond. ‘Tijd om Utrecht in te gaan?’ stelde ik voor.

Alex knikte. ‘Goed plan, en ik trakteer op lunch.’ Hij stond op.

Niet veel later liepen we met zijn tweeën door de stad. Het was inmiddels bijna één uur. Het werd tijd om te lunchen, want mijn maag

begon al aardig te knorren. Alex en ik praatten over van alles en nog wat. We liepen langs de grachten. Het was nog rustig in de stad, en gelukkig kwamen we geen fans tegen. Alex vertelde honderduit over zijn band en de manier waarop zijn vriendschap met de rest van de bandleden was ontstaan.

Ik stopte met lopen bij een restaurant. Ook Alex bleef staan.

‘Is dit jouw favoriete restaurant?’ raadde hij.

‘Ja, klopt, we komen er graag, Liza en ik.’ Ik liep naar de deur toe en opende hem.

Alex volgde me naar binnen. Ik zag in het restaurant dat het gelukkig niet zo druk was.

Niet veel later kwam er een jonge vent naar ons toe. ‘Welkom en...’ zei hij, en ineens zag hij Alex naast me staan. ‘Wauw, jij bent toch de drummer van Wild Things?’

‘Klopt,’ antwoordde Alex met een lach.

‘Welkom, we hebben een speciale plek voor jullie boven!’ zei de jongen snel.

Ik keek naar Alex. Hij gebaarde dat ik de ober moest volgen.

Boven was er bijna niemand, en er werd ons een tafel bij het raam aangewezen. ‘Mooiste plek van het restaurant,’ zei de ober.

‘Dank je wel,’ zei Alex.

‘Geen dank. Als er wat is: we komen eraan.’

Toen de ober weg was, richtte ik me tot Alex. ‘Je bent er inmiddels aan gewend dat mensen je herkennen?’ vroeg ik.

Alex knikte. ‘Ja. Best lief hoor! Maar ze moeten me ook behandelen als een normaal iemand.’

‘Waarom zijn jullie nog in Utrecht?’ vroeg ik.

Alex lachte. ‘Nou, we vliegen vanavond weer terug naar Ierland, en we wilden nog wat van Nederland zien.’ Terwijl hij het zei, keek hij me aan met zijn mooie heldere blauwe ogen. Op de een of andere manier voelde ik me nu al veilig bij hem. Maar ik wist niet of dat wel een goed teken was. Of ik iets met dat gevoel moest gaan doen.

‘Leuk! Nederland is tof, maar Ierland ook,’ zei ik terug.

‘Weleens in Ierland geweest?’ vroeg Alex.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, helaas nog nooit, maar ik zou het land wel graag een keer bezoeken.’ Mijn hoofd draaide richting de ober, die naar onze tafel kwam lopen.

‘Willen jullie al wat drinken?’ vroeg de jongen vriendelijk.

‘Ja, voor mij een kop koffie,’ zei Alex. ‘En voor jou?’ Hij keek naar mij.

‘Voor mij een kop thee graag,’ antwoordde ik.

‘Normale thee of...?’ vroeg de ober.

‘Normale.’

De jongen gaf ons ook twee lunchkaarten. ‘Dan kom ik het zo brengen.’

En met die woorden verdween hij weer naar beneden.

Ik pakte de lunchkaart en bekeek hem. Geen idee wat ik wilde eten. Ik kon nog steeds moeilijk geloven dat ik hier zat samen met Alex, de drummer van Wild Things.

‘En, weet jij het al?’ vroeg hij.

Ik legde de kaart op mijn bord. ‘Ik denk dat ik voor de tosti ga. Ik heb niet zoveel honger,’ lachte ik.

‘Vanwege de spanning van onze date?’ lachte hij terug.

‘Ik denk het wel,’ gaf ik eerlijk toe.

‘Je hoeft niet zenuwachtig te zijn.’

‘Ik weet het,’ zei ik zuchtend. ‘En weet jij al wat je gaat nemen?’ Het leek me beter om het gesprek op een ander onderwerp te brengen.

‘Ik denk aan een hamburger,’ antwoordde hij, en ook hij legde de kaart op zijn bord.

Niet veel later kwam ons drinken, en nadat we lunchgerechten hadden besteld, waren we weer met zijn tweeën.

‘Het is wel rustig,’ merkte ik op, en ik keek naar de andere kant van de zaal.

‘Nou, dat is op zich wel fijn toch?’ Alex keek me aan met een glimlach.

Ik knikte. ‘Ja, dat is wel zo. Heb je weleens last van fans?’

Alex schudde zijn hoofd. ‘Eigenlijk hebben we superlieve fans. Ze storen ons niet en laten ons genoeg met rust.’ Hij nam een slok van zijn koffie.

‘Als ik jullie op straat zag lopen, zou ik jullie ook niet aanspreken hoor,’ bekende ik eerlijk.

‘Niet? Bang of iets anders?’ vroeg Alex geïnteresseerd.

‘Ik denk: laat ze lekker lopen.’

‘Ook al ben je fan?’ vroeg hij verbaasd.

‘Ja, ik denk het. Ik durf niet zo snel op iemand af te stappen.’ Snel nam ik een slokje thee.

‘Je bent wel een bijzonder iemand, weet je dat!’ zei Alex, en ik zag dat zijn hand weer naar de mijne greep.

Ik keek hem aan en bloosde opnieuw. ‘Nou, eh, ja, als je dat zegt,’ zei ik zachtjes, en ik sloeg mijn ogen neer. Ik voelde me erg ongemakkelijk.

Ineens schoof ik mijn stoel naar achteren. ‘Ik ga even naar de wc.’

Zonder het antwoord van Alex af te wachten, liep ik richting de toiletten. Eenmaal op het toilet belde ik Liza op.

Ze nam meteen op. 'Hé, ik dacht dat je op een date was met Alex,' zei ze.

'Ja, dat ben ik ook, maar...' antwoordde ik zuchtend.

'Maar wat is er aan de hand? Je hebt mijn hulp nodig?'

'Ja, eigenlijk wel.'

'Waarvoor ben je bang?'

Ik was op de wc gaan zitten zonder mijn broek naar beneden te doen.

'Ik weet het niet, Liza. Het is eng om weer in deze...' Langzaam liep er een traan over mijn wang naar beneden.

'Katie. Het is drie jaar geleden. Je moet een keer verder, hè, met je leven. Zo zou hij het ook hebben gewild.'

Ik wist diep vanbinnen wel dat ze gelijk had.

'En geniet van je moment met Alex. Hij is superlief en knap en grappig!

Ik denk persoonlijk dat jullie goed bij elkaar passen!'

Ik zuchtte opnieuw. 'Bedankt voor het praatje. Ik denk dat ik maar weer snel terug moet.'

'Ja, anders denkt Alex dat je bent verzopen in de wc,' lachte Liza.

Ik lachte terug. Liza was iemand die me altijd goed kon oppeppen, maar ik wist niet of ze me met Alex kon helpen.

'Veel plezier, en ik zie je vanavond,' zei Liza, en ze hing op.

Ik besloot om nog even een plasje te plegen en daarna terug te gaan naar Alex. Toen ik weer in het restaurant kwam, zag ik dat onze gerechten waren geserveerd.

Alex keek op toen ik naar de tafel kwam. 'Hé, je bent dus niet door de wc gezakt,' grapte hij.

Ik lachte en schudde mijn hoofd. 'Nee, gelukkig niet!' Ik plofte op mijn stoel.

'Eet smakelijk,' zei Alex.

'Eet ze.' Ik nam een hap van mijn tosti.

Het was halfdrie toen we weer langs de grachten terugliepen richting mijn huis. We praatten wat met elkaar toen ik opeens achter ons een paar opgewonden meiden hoorde fluisteren.

'Ik denk dat we fans achter ons hebben,' zei ik tegen Alex.

'Ik denk het ook,' zei hij terug, en hij draaide zich om.

Ik had gelijk. Vier jonge meiden gilden het uit en stormden zowat naar Alex toe. Hij lachte. Ik stond een beetje ongemakkelijk achter hem.



‘Hi, foto?’ raadde hij.

De fans knikten.

Langzaam voelde ik me wegdrijven van Alex en de meiden. Ik wist niet zo goed wat ik moest doen en keek om me heen. Moest ik weglopen?

Of blijven staan?

‘Is dat je vriendin?’ vroeg een van de meiden, en ze wees naar mij.

Alex draaide zich om. Hij moest blijkbaar even nadenken wat hij hierop ging zeggen. ‘Nee, gewoon een vriendin,’ antwoordde hij uiteindelijk.

Op de een of andere manier voelde zijn antwoord als een baksteen in mijn maag. Wilde ik meer dan een gewone vriendin zijn? Ik had altijd gezworen om niet meer verliefd te worden. Het werd me nu allemaal te veel. Ik besloot me om te draaien en weg te lopen, heel hard. Maar het lukte niet. Mijn voeten bleven vastgevroren op de stenen staan. Help! Toen zag ik verderop meer fans aan komen rennen. Dit was echt het moment om weg te gaan.

‘Ik ga, Alex,’ zei ik tegen hem. Ik wist niet of hij het hoorde, maar ik draaide me om, en het lukte me eindelijk om langzaam weg te lopen richting huis.

‘Katie!’ hoorde ik Alex zeggen.

Ik draaide me om. ‘Het is goed zo, ik spreek je wel,’ zei ik. Ik begon harder te lopen.

Steeds meer fans kwamen om Alex heen staan.

# Alles of niets!

Ik trok de deur achter me dicht en leunde ertegenaan. Mijn ogen gingen dicht. Ik had nooit van mezelf gedacht dat ik zou weglopen. Na een paar minuten ging ik naar mijn kamer. Ik gooide mijn deur achter me dicht en liet me op mijn kussen vallen met mijn jas nog aan. Een tijdje lag ik met mijn hoofd op het kussen.

Opeens voelde ik mijn telefoon trillen. 'Hm,' zei ik hardop. Ik draaide me om en pakte mijn mobiel uit mijn jaszak. 'Alex' stond er op het scherm. Moest ik opnemen? Ik was zomaar weggelopen. Hoe moest ik dit uitleggen aan hem? Dat ik niet wist hoe we verder moesten na deze date? De telefoon bleef trillen.

'Hé,' zei ik toen ik besloten had de oproep maar te accepteren.

'Je was snel weg... Was je bang?' vroeg Alex meteen.

'Ik weet niet, Alex.' Ik zuchtte.

'Je weet niet wat? Ik bedoel, je had even kunnen wachten. Ik was zo klaar. De fans gingen een moment later alweer weg en...'

Ik zuchtte opnieuw. Hij had ergens wel een punt. De makkelijkste oplossing was weglopen, en dat deed ik regelmatig als ik in een moeilijke situatie zat. 'Je hebt gelijk. Sorry,' zei ik.

'Geeft niet. Is oké. Ik sta voor je deur, en ik heb nog een uur voordat ik terug moet naar het hotel, dus als je me nog wilt zien...'

'O,' zei ik, en ik sprong van het bed af. 'Ik kom.' Ik hing op, trok mijn slaapkamerdeur open en liep naar de voordeur. En inderdaad, daar stond Alex. 'Je hebt nog een uur?' zei ik toen hij voor mijn neus stond.

'Ja. Dan moet ik weer naar het hotel,' antwoordde Alex met een lachje op zijn gezicht.

'Kom verder dan.' Ik hield de deur voor hem open.

'Is dit je kamer?' vroeg Alex toen hij een deur open zag staan. Hij keek naar binnen.

'Ja, dat is mijn kamer.' Ik wilde hem gauw dichtdoen, maar Alex was te snel voor me.

'Mag ik kijken?' vroeg hij nieuwsgierig.

Ik lachte. 'Vooruit dan maar,' zei ik, en ik liet hem mijn kleine kamer binnenstappen.

Alex liep erdoorheen en keek overal naar. Ik ging maar op mijn bed zitten. Ik had niet veel foto's, maar aan één muur had ik mijn mooiste

foto's van Wild Things in een lijst opgehangen. Ik zag dat Alex ernaar stond te kijken.

'Goeie foto's!' zei hij, en hij wees naar het frame op de muur.

'Dank je, dat zijn mijn beste,' zei ik.

'Gaaf, heb je ze nog ergens?' vroeg hij meteen.

'Ja, op mijn computer.'

'Ik ben wel geïnteresseerd in deze foto's,' zei Alex. Hij draaide zich om en keek me aan.

'O, oké, dat kost je dan wel geld,' lachte ik.

'Ik betaal je.' Hij grinnikte naar me.

'We kunnen wel wat onderhandelen.'

'Vriendenprijs?' zei Alex, en hij keek me aan met zijn mooie blauwe ogen. O God, ze waren zo mooi en blauw.

'Misschien wel,' zei ik terug, en ik glimlachte naar hem.

'Maar mooie kamer.' Hij ging naast me zitten op het bed.

'Het is wel klein hoor,' lachte ik.

'Nou ja, beter iets dan niets, toch?'

Ik knikte. 'Maar hoe zit het trouwens met jou en de vrouwen? Ik bedoel, ik heb alleen maar verteld over mijn ex.'

Alex knikte. 'Ja, dat is waar. Nou ja, ik heb wel wat vriendinnetjes gehad, maar de meeste wilden me vanwege de bekendheid. Ik heb eigenlijk nooit iemand gehad met wie ik écht een klik had en ook goede gesprekken kon voeren,' vertelde hij.

'Dat is ook niet leuk, dat de vrouwen het alleen doen om je bekendheid. Ze moeten je nemen zoals je bent en niet omdat je toevallig in een bekende band speelt,' antwoordde ik.

'Dat is zeker waar, en wijze woorden van jou,' lachte Alex. Hij gaf me zachtjes een klopje op mijn schouder.

'Had je niet verwacht?'

Alex schudde zijn hoofd.

'Nou, ik zit vol verrassingen hoor.'

'O, dat wil ik nog weleens meemaken dan,' zei Alex lachend.

'Wil je trouwens wat drinken?' vroeg ik, en ik keek naar de klok op de muur bij de deur. Het was inmiddels kwart voor vier. Liza kwam pas over een uur thuis.

'Ja, lekker. Iets fris?' vroeg Alex.

'Ik heb wel wat.' Ik sprong op van bed.

Alex volgde me naar de keuken toe, waar we samen een glas cola dronken.

'Ik ben vanavond weer terug in Ierland,' begon Alex.

'Ja, en?' Ik keek hem nieuwsgierig aan.

'Blijven we contact houden?'

Ik knikte. 'Natuurlijk. We appen en zo,' zei ik meteen.

'Ik weet niet hoe jij erover denkt, maar zoals ik gisterenavond al zei: ik vind ik je een speciale meid, en ik heb een fijn gevoel bij je. Ik wil graag uitzoeken of het ook wederzijds is.' Alex had zijn glas inmiddels leeg en zette het op het aanrecht.

'Ik ook eigenlijk,' gaf ik toe.

'Nou dat is fijn. Kom hier!' Hij opende zijn armen.

Ik knikte en liep naar hem toe, en we knuffelden elkaar. Zijn armen sloten om mij heen. Hij rook lekker, en ik voelde me veilig bij hem.

Ik keek op. 'Op een of ander manier heb ik het gevoel dat het goed zit,' zei ik. 'Nu al.'

'Jij ook al?' zei Alex met een glimlach op zijn gezicht.

'Ja, maar ik wil het rustig opbouwen,' voegde ik eraan toe.

'Dat kan ik begrijpen.' Hij gaf me een kus op mijn hoofd. 'Maar ik ben wel blij dat ik je heb mogen leren kennen, want zo'n meisje als jij heb ik nog nooit ontmoet.'

Na die woorden voelde ik wat rommelen in mijn lichaam. Ik lachte kort en sloot mijn ogen. Zijn armen waren nog steeds om mij heen geslagen. Dit voelde echt verdomd goed. Alleen was ik bang dat alles te snel ging. Na een dag hadden we al het gevoel dat we elkaar meer dan leuk vonden.

'Ik denk dat ik niet meer weg kan, want ik vind dit fijn,' zei Alex lachend.

Ik lachte ook. 'Ja, dit is echt fijn.' Ik keek hem aan.

'Ik wil je zoenen, maar...' zei Alex.

'Liever even mee wachten,' antwoordde ik.

'Is goed,' zei hij. Eén arm kwam los, en hij raakte mijn wang aan. 'Voor jou wacht ik, en we doen alles rustig aan,' beloofde hij.

Ik knikte.

Het uur ging snel voorbij, en voordat we het wisten namen Alex en ik afscheid van elkaar. We stonden bij de deuropening.

'Ik app je vanavond als ik thuis ben,' zei hij.

'Is goed. Ik zie je appje wel.'

'Bedankt voor een leuke dag vandaag.' Hij stapte naar voren en nam me in zijn armen. We knuffelde elkaar even totdat hij me losliet. 'Ik moet nu echt gaan, anders krijg ik problemen,' lachte hij.